Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

14. december 2017 *

»Præjudiciel forelæggelse – selskabsret – direktiv 2009/101/EF – artikel 2 og 6-8 – direktiv 2012/30/EU – artikel 19 og 36 – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 20, 21 og 51 – inddrivelse af fordringer, der følger af en ansættelseskontrakt – ret til ved samme retsinstans at anlægge sag mod selskabet og dets direktør som værende ansvarlig og solidarisk hæftende for selskabets gæld«

I sag C-243/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Juzgado de lo Social nº 30 de Barcelona (arbejdsret nr. 30 i Barcelona, Spanien) ved afgørelse af 14. april 2016, indgået til Domstolen den 27. april 2016, i sagen

Antonio Miravitlles Ciurana,

Alberto Marina Lorente,

Jorge Benito García,

Juan Gregorio Benito García

mod

Contimark SA,

Jordi Socías Gispert,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz (refererende dommer), og dommerne C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe og C. Lycourgos,

generaladvokat: Y. Bot,

justitssekretær: fuldmægtig I. Illéssy,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. april 2017,

* Processprog: spansk.

efter at der er afgivet indlæg af:

– Alberto Marina Lorente ved abogado J. García Vicente,

– den spanske regering ved A. Gavela Llopis, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved J. Rius og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. juli 2017,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2 og 6-8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/101/EF af 16. september 2009 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i […] artikel 48, stk. 2, [EF] nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EUT 2009, L 258, s. 11), af artikel 19 og 36 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/30/EU af 25. oktober 2012 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 54, stk. 2, [TEUF] nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelse af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EUT 2012, L 315, s. 74), samt af artikel 20, 21 og 51 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side Antonio Miravitlles Ciurana, Alberto Marina Lorente, Jorge Benito García og Juan Gregorio Benito García og på den anden side Contimark SA og selskabets direktør, Jordi Socías Gispert, vedrørende inddrivelse af løntilgodehavender og andre godtgørelser, som selskabet ved dom er blevet pålagt at betale de førstnævnte.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2009/101

3 Direktiv 2009/101 blev ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1132 af 14. juni 2017 om visse aspekter af selskabsretten (EUT 2017, L 69, s. 46). På tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen fandt direktiv 2009/101 fortsat anvendelse.

4 Følgende fremgik af første og anden betragtning til direktiv 2009/101:

»(1) Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde [(EFT 1968 I, s. 41)], er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder […]. Direktivet bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.

(2) Samordningen af medlemsstaternes bestemmelser om offentlighed, om gyldigheden af aktieselskaber og selskaber med begrænset ansvars forpligtelser og om selskabernes ugyldighed er af særlig betydning, navnlig for at beskytte tredjemand.«

5 Dette direktivs artikel 2 fastsatte:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at den obligatoriske offentlighed vedrørende selskaberne i artikel 1 i det mindste omfatter følgende dokumenter og oplysninger:

a) stiftelsesoverenskomsten samt vedtægterne, såfremt disse foreligger som et særskilt dokument

b) ændringer vedrørende de under litra a) nævnte dokumenter, herunder også forlængelse af selskabets virksomhedsperiode

c) efter hver ændring af stiftelsesoverenskomsten eller vedtægterne den fuldstændige ordlyd af det ændrede dokument i den nugældende affattelse

d) udnævnelse, udtræden samt identitet for de personer, der i deres egenskab af lovbestemt selskabsorgan eller som medlemmer af et sådant organ
   i) er beføjede til at forpligte selskabet over for tredjemand og til at repræsentere det ved rettergang; det må gennem offentliggørelsesforanstaltningerne præciseres, om de personer, som er beføjede til at forpligte selskabet, kan gøre dette hver for sig eller i forening med andre
   ii) deltager i ledelsen af, i tilsynet med eller i kontrollen med selskabet

e) i det mindste årligt størrelsen af den tegnede kapital, dersom stiftelsesoverenskomsten eller vedtægterne nævner en selskabskapital, medmindre forhøjelse af den tegnede kapital kræver vedtægtsændring

f) de regnskabsdokumenter for hvert regnskabsår, som skal offentliggøres i henhold til [Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT 1978, L 222, s. 11), Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber (EFT 1983, L 193, s. 1), Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT 1986, L 372, s. 1) og Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT 1991, L 374, s. 7)]

g) enhver flytning af selskabets hjemsted (hovedkontor)

h) selskabets opløsning

i) den retsafgørelse, der fastslår selskabets ugyldighed

j) udnævnelse af likvidatorer og deres identitet, samt de beføjelser, der er tillagt dem, medmindre disse udtrykkeligt og udelukkende fremgår af loven eller vedtægterne

k) likvidationens afslutning, samt udslettelse af registeret i de medlemsstater, hvor udslettelsen udløser retsvirkninger.«

6 Nævnte direktivs artikel 6 havde følgende ordlyd:

»Hver medlemsstat bestemmer, hvilke personer der har pligt til at drage omsorg for offentliggørelsesformaliteterne.«

7 Samme direktivs artikel 7 var affattet således:

»Medlemsstaterne fastsætter passende sanktioner i det mindste for det tilfælde:

a) at den efter i artikel 2, litra f), påbudte offentliggørelse af regnskabsdokumenter undlades

b) at de i artikel 5 omhandlede pligtige oplysninger ikke er angivet på forretningspapirer eller på selskabets eventuelle hjemmeside.«

8 Artikel 8 i direktiv 2009/101 fastsatte:

»Er handlinger foretaget i et under stiftelse værende selskabs navn, inden dette har opnået retsevne, og overtager selskabet ikke de af sådanne handlinger følgende forpligtelser, hæfter de, der har foretaget handlingerne ubegrænset og solidarisk for disse, medmindre andet er aftalt.«

Direktiv 2012/30

9 Direktiv 2012/30 blev ligeledes ophævet ved direktiv 2017/1132. På tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen fandt direktiv 2012/30 fortsat anvendelse.

10 Følgende fremgik af tredje betragtning til direktiv 2012/30:

»For at sikre et mindstemål af ligelig beskyttelse såvel af selskabernes aktionærer som af deres kreditorer er det ganske særligt af betydning at samordne medlemsstaternes nationale bestemmelser om selskabernes stiftelse samt om opretholdelse, forhøjelse og nedsættelse af deres kapital.«

11 Dette direktivs artikel 19 bestemte:

»1. I tilfælde af betydelige tab på den tegnede kapital skal generalforsamlingen indkaldes inden for en frist, som fastsættes i medlemsstaternes lovgivninger, for at undersøge, om selskabet skal opløses, eller om andre foranstaltninger skal træffes.

2. Lovgivningen i en medlemsstat kan ikke fastsætte størrelsen af det tab, der anses som betydeligt i henhold til stk. 1, til mere end halvdelen af den tegnede kapital.«

12 Nævnte direktivs artikel 36 havde følgende ordlyd:

»1. I tilfælde af nedsættelse af den tegnede kapital har i det mindste de kreditorer, hvis krav er opstået før offentliggørelsen af beslutningen om nedsættelse, i det mindste ret til at få stillet sikkerhed for de fordringer, som ikke er forfaldet på tidspunktet for offentliggørelsen. Medlemsstaterne må ikke tilsidesætte denne ret, medmindre kreditor har andre passende garantier, eller at sådanne garantier i betragtning af selskabets formue ikke er nødvendige.

Medlemsstaterne fastsætter betingelserne for at udøve den i første afsnit fastsatte ret. Medlemsstaterne sikrer under alle omstændigheder, at kreditorerne kan anmode den relevante administrative eller retslige myndighed om hensigtsmæssige sikkerhedsforanstaltninger, såfremt de kan godtgøre, at deres krav på grund af nedskrivningen af den tegnede kapital er bragt i fare, og at selskabet ikke har iværksat hensigtsmæssige sikkerhedsforanstaltninger.

2. Endvidere skal medlemsstaternes lovgivninger i det mindste bestemme, at nedsættelsen skal være uden virkning, eller at der ikke må finde nogen betaling sted til fordel for aktionærerne, før kreditorerne er fyldestgjort, eller retten har truffet afgørelse om, at der ikke er grund til at tage de pågældende kreditorers begæring til følge.

3. Denne artikel finder anvendelse, når nedsættelsen af den tegnede kapital sker ved helt eller delvis afkald på indbetaling af restbeløbet af aktionærernes indskud.«

Spansk ret

13 Artikel 236 i Ley de Sociedades de Capital (lov om kapitalselskaber), godkendt ved Real Decreto Legislativo 1/2010 (kongeligt lovdekret nr. 1/2010), af 2. juli 2010 (herefter »selskabsloven«), med overskriften »Forudsætninger for ansvarspådragelse og ansvarets personelle anvendelsesområde« bestemmer:

»1. Medlemmer af ledelsen er ansvarlige over for selskabet, selskabsdeltagerne og selskabets kreditorer for de tab, som de forårsager ved handlinger eller undladelser, der strider imod lovgivningen eller vedtægterne, eller som skyldes tilsidesættelse af de forpligtelser, der følger af deres hverv, […]

2. Det fritager ikke medlemmerne af ledelsen for ansvar, at den tabsvoldende handling eller aftale er blevet vedtaget, bekræftet eller godkendt af generalforsamlingen.

[…]«

14 Lovens artikel 237 med overskriften »Solidarisk hæftelse« har følgende ordlyd:

»Der påhviler samtlige medlemmer af det ledelsesorgan, der har foretaget eller vedtaget den tabsvoldende handling eller aftale, et solidarisk ansvar, medmindre de kan bevise, at de ikke havde kendskab til handlingen eller aftalen og derfor hverken greb ind i vedtagelsen eller gennemførelsen af den, eller at de, hvis de havde kendskab til den, tog passende skridt for at forhindre tabet eller i det mindste udtrykkeligt modsatte sig handlingen eller aftalen.«

15 Lovens artikel 238, stk. 1, med overskriften »Selskabets erstatningssøgsmål« er affattet således:

»Selskabet anlægger erstatningssøgsmål mod medlemmer af ledelsen med generalforsamlingens forudgående samtykke, som enhver selskabsdeltager kan kræve sat under afstemning […]«

16 Samme lovs artikel 241 med overskriften »Individuelle erstatningssøgsmål« bestemmer:

»Erstatningssøgsmål kan ligeledes anlægges af aktionærer og tredjemand, hvis interesser direkte har lidt skade som følge af de handlinger, som medlemmer af ledelsen har foretaget.«

17 Selskabslovens artikel 362 med overskriften »Opløsning som følge af en konstatering af, at der foreligger en lovbestemt eller vedtægtsmæssigt fastsat grund«, bestemmer:

»Kapitalselskaber opløses, når generalforsamlingen har konstateret, at der foreligger en lovbestemt eller vedtægtsmæssigt fastsat opløsningsgrund, eller når dette følger af en retsafgørelse.«

18 Denne lovs artikel 363, stk. 1, med overskriften »Opløsningsgrunde« har følgende ordlyd:

»Kapitalselskabet skal opløses,

a) når udøvelsen af den aktivitet eller de aktiviteter, som udgør selskabsformålet, ophører; aktiviteterne antages at være ophørt efter en periode med inaktivitet på mere end et år

[…]

e) når tab har ført til, at nettoformuen er blevet reduceret til et beløb, der er mindre end halvdelen af selskabskapitalen, medmindre denne forhøjes eller nedsættes tilstrækkeligt, og forudsat at der ikke er anledning til at indlede insolvensbehandling.

[…]«

19 Nævnte lovs artikel 365, stk. 1, med overskriften »Indkaldelsespligt« bestemmer:

»Selskabets ledelse indkalder til generalforsamling inden udløbet af to måneder med henblik på, at det vedtages, at selskabet opløses, eller, hvis det er insolvent, at det indgiver begæring om, at der indledes insolvensbehandling.

[…]«

20 Samme lovs artikel 367, stk. 1, med overskriften »Det solidariske ansvar for medlemmer af ledelsen« bestemmer:

»Medlemmer af ledelsen hæfter solidarisk for de af selskabets forpligtelser, som er indgået efter, at der er indtrådt en lovbestemt grund til opløsning, hvis de ikke opfylder pligten til at indkalde generalforsamlingen inden udløbet af fristen på to måneder med henblik på i givet fald at vedtage, at selskabet opløses, eller hvis de ikke anmoder om opløsning ved retsafgørelse eller i givet fald begærer, at der indledes insolvensbehandling, inden udløbet af en frist på to måneder regnet fra den dato, hvorpå det var fastsat, at mødet i generalforsamlingen skulle finde sted, hvis det ikke er blevet afholdt, eller fra den dato, hvor mødet er blevet afholdt, hvis generalforsamlingen har stemt imod opløsning.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

21 Contimark er et aktieselskab, hvori Jordi Socías Gispert er enedirektør. Selskabet har lidt tab i 2012 og 2013 og ophørte med sin virksomhed i andet halvår af 2013.

22 Sagsøgerne i hovedsagen er tidligere ansatte hos Contimark, til hvem dette selskab ved domme fra Juzgado de lo Social de Barcelona (arbejdsretten i Barcelona, Spanien) blev tilpligtet at betale løntilgodehavender og godtgørelser som følge af ophævelsen af deres ansættelseskontrakt i denne forbindelse. Henset til Contimarks insolvens og beløbsloftet for løngarantien har de ikke kunnet opnå fuld dækning for deres fordringer.

23 I forbindelse med den efterfølgende sag om fuldbyrdelse af disse domme anlagde sagsøgerne i hovedsagen i tilknytning til denne sag et erstatningssøgsmål ved den forelæggende ret, Juzgado de lo Social nº 30 de Barcelona (arbejdsret nr. 30 i Barcelona), mod Jordi Socías Gispert som direktør for Contimark med påstand om, at han blev erklæret ansvarlig for tilsidesættelse af selskabsloven og solidarisk hæftende sammen med dette selskab for de beløb, de havde til gode. De gjorde gældende, at Jordi Socías Gispert havde pådraget sig ansvar ved at have undladt at indkalde generalforsamlingen med henblik på, at denne vedtog, at selskabet blev opløst, eller indgav begæring om, at der blev indledt insolvensbehandling, selv om selskabet havde lidt betydelige tab i 2012 og 2013.

24 Den forelæggende ret har anført, at i henhold til retspraksis fra Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) har den ikke kompetence til at påkende spørgsmålet om erstatningsansvar for medlemmer af ledelsen i aktieselskaber. Ifølge denne retspraksis savner fordringshaverne for løntilgodehavender grundlag for ved en Juzgado de lo Social (arbejdsret) at indbringe et søgsmål, hvormed deres fordringer mod det erhvervsdrivende selskab, hvor de var ansat, gøres gældende samtidigt med et krav om, at et medlem af ledelsen i dette selskab pålægges solidarisk hæftelse for disse fordringer. I

modsætning til selskabets øvrige kreditorer skal de først anlægge sag ved en Juzgado de lo Social (arbejdsret) om anerkendelse af deres fordring og derefter ved den civile domstol eller handelsret, der har kompetence til påkendelse af en sag om solidarisk ansvar mod nævnte selskabs direktør.

25 Den forelæggende ret har tilføjet, at selskabsloven fastsætter det ansvar, der påhviler medlemmer af ledelsen i tilfælde af tilsidesættelse af bestemmerne i direktiv 2009/101 og 2012/30. Navnlig denne lovs artikel 367 om solidarisk ansvar for medlemmer af ledelsen tilsigter at gennemføre artikel 19 i direktiv 2012/30 i national ret. Den forelæggende ret er således af den opfattelse, at det nævnte ansvar er omfattet af disse direktiver, og mener, at retspraksis fra Tribunal Supremo (øverste domstol) kan være i strid med disse direktiver, sammenholdt med princippet om ligebehandling og princippet om forbud mod forskelsbehandling, som fastsat i chartrets artikel 20 og 21, idet det med hensyn til retten til at anlægge et sådant erstatningssøgsmål pålægges kreditorer, hvis fordring udspringer af en ansættelseskontrakt, at anlægge sag ved en anden ret end den, der har kompetence til at anerkende deres fordring.

26 På denne baggrund har Juzgado de lo Social n. 30 de Barcelona (arbejdsret nr. 30 i Barcelona) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Har et handelsselskabs kreditor, som gør krav på sin fordring, der udspringer af et ansættelsesforhold, ved de kompetente spanske domstole, dvs. de social- og arbejdsretlige domstole, på grundlag af direktiv 2009/101 og direktiv 2012/30 samt deres gennemførelse i bl.a. [selskabslovens] artikel 236-238, 241 og 367 […] ret til ved den samme domstol samtidigt at anlægge et direkte søgsmål mod virksomheden med henblik på anerkendelse af en gæld, der udspringer af et ansættelsesforhold og, på kumulativ vis, et søgsmål mod en fysisk person, nemlig selskabets administrerende direktør, som solidarisk hæftende for selskabets gæld på grund af en manglende opfyldelse af de handelsmæssige forpligtelser, der er fastsat i disse direktiver og gennemført i [selskabsloven]?

2) Kan praksis fra Tribunal Supremo [(øverste domstol)] […] være i strid med artikel 2 og 6-8 i direktiv 2009/101 og artikel 19 og 36 i direktiv 2012/30, henset til, at de spanske social- og arbejdsretlige domstole med hensyn til fordringer, der udspringer af ansættelsesforhold, ikke direkte kan anvende de garantier, som er fastsat i disse fællesskabsdirektiver, og som er gennemført i [selskabslovens] artikel 236-238, 241, 367 m.fl. […], på handelsselskabernes kreditorer, når selskabets hovedansvarlige – fysiske personer – ikke opfylder de formelle krav om offentlighed med hensyn til de væsentlige dokumenter vedrørende selskabet, som er fastsat i direktiv 2009/101 og direktiv 2012/30, og som er gennemført i [selskabsloven]?

3) Kan praksis fra Tribunal Supremo [(øverste domstol)] […] udgøre en tilsidesættelse af chartrets artikel 20 og 21, sammenholdt med dets artikel 51, henset til, at en arbejdstager, som har en fordring, der udspringer af et ansættelsesforhold, tvinges til at anlægge to retssager, først ved en social- og arbejdsretlig domstol med henblik på anerkendelse af, at virksomheden skylder gæld, der udspringer af et ansættelsesforhold, og derefter ved en civil- eller handelsretlig domstol med henblik på at opnå solidarisk garanti hos selskabets administrerende direktør eller andre fysiske personer, når ingen af de øvrige typer af kreditorer er underlagt et sådant krav – uafhængigt af fordringens art – hverken i henhold til direktiv 2009/101/EF, direktiv 2012/30/EU eller i henhold til nationale retsforskrifter […], som gennemfører disse fællesskabsbestemmelser?«

Om de præjudicielle spørgsmål

27 Med sine spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om direktiv 2009/101, og navnlig dets artikel 2 og 6-8, samt direktiv 2012/30, og navnlig dets artikel 19 og 36, sammenholdt med chartrets artikel 20 og 21, skal fortolkes således, at arbejdstagere, som er kreditorer i et aktieselskab som følge af ophævelsen af deres ansættelseskontrakt, på grundlag af disse

bestemmelser har ret til ved samme arbejdsret som den, der har kompetence til at påkende søgsmålet om anerkendelse af deres lønkrav, at anlægge et erstatningssøgsmål mod selskabets direktør for at have undladt at indkalde til selskabets generalforsamling til trods for, at selskabet havde lidt betydelige tab, med henblik på, at denne direktør pålægges solidarisk hæftelse for nævnte lønkrav.

28 Indledningsvis bemærkes, at der ved den forelæggende ret er anlagt et erstatningssøgsmål mod Contimarks direktør for at have tilsidesat forpligtelsen til at indkalde til generalforsamling trods de betydelige lidte tab, på grundlag af selskabslovens bestemmelser, herunder dennes artikel 367, som ifølge forelæggelsesafgørelsens oplysninger giver kreditorerne mulighed for at påberåbe sig et sådant erstatningsansvar.

29 Det fremgår i denne henseende af første og anden betragtning til direktiv 2009/101, at dette direktiv samordner medlemsstaternes bestemmelser om offentlighed, om gyldigheden af aktieselskaber og selskaber med begrænset ansvars forpligtelser og om selskabernes ugyldighed. Med hensyn til direktiv 2012/30 fremgår det af tredje betragtning hertil, at dette direktiv har til formål at sikre et mindstemål af ligelig beskyttelse såvel af aktieselskabernes aktionærer som af deres kreditorer. Med henblik herpå harmoniserer direktivet medlemsstaternes nationale bestemmelser om selskabernes stiftelse samt om opretholdelse, forhøjelse og nedsættelse af deres kapital (jf. vedrørende direktiv 2012/30 dom af 19.7.2016, Kotnik m.fl., C-526/14, EU:C:2016:570, præmis 86).

30 Hvad angår de af direktivernes bestemmelser, som den forelæggende ret har henvist til, fastsætter artikel 2, 6 og 7 i direktiv 2009/101 medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til offentliggørelsesformaliteterne vedrørende selskaber, og dets artikel 8 omhandler de handlinger, der er foretaget i et under stiftelse værende selskabs navn. Disse bestemmelser fastsætter, i øvrigt ligesom dette direktivs andre bestemmelser, hverken en forpligtelse til at indkalde til generalforsamling i et erhvervsdrivende selskab i tilfælde af, at dette har lidt betydelige tab, eller en ret til for kreditorerne at anlægge erstatningssøgsmål mod direktøren i et sådant tilfælde eller processuelle bestemmelser i så henseende. De er derfor åbenbart uden sammenhæng med hovedsagens faktiske omstændigheder. Det samme gør sig gældende for artikel 36 i direktiv 2012/30, som kun regulerer kreditorernes ret til at få stillet sikkerhed i tilfælde af nedsættelse af den tegnede kapital.

31 Hvad angår artikel 19 i direktiv 2012/30 behandler denne bestemmelse lige så lidt som dette direktivs øvrige bestemmelser det ansvar, der påhviler medlemmer af ledelsen, og stiller ikke særlige krav om retternes kompetence til påkendelse heraf. Ganske vist fastsætter denne artikel en forpligtelse til at indkalde til selskabets generalforsamling i tilfælde af betydelige tab på den tegnede kapital. Nævnte artikel begrænser sig dog til at fastsætte denne forpligtelse uden at præcisere de andre betingelser, der udløser denne, såsom navnlig hvilket selskabsorgan forpligtelsen påhviler. I særdeleshed tager nævnte artikel ikke sigte på de eventuelle konsekvenser af en tilsidesættelse af denne forpligtelse.

32 Artikel 19 i direktiv 2012/30 kræver således hverken, at der er en ret til erstatning fra et aktieselskabs direktør, eller at der er regler om de materielle og processuelle betingelser for, at sidstnævnte ifalder ansvar i tilfælde af manglede indkaldelse til generalforsamling til trods for betydelige tab på den tegnede kapital.

33 Spørgsmålet om, hvorvidt og på hvilke materielle og processuelle betingelser et aktieselskabs kreditorer eventuelt kan gøre et ansvar gældende over for direktøren for at opnå erstatning for deres tab, når generalforsamlingen ikke er blevet indkaldt i tilfælde af betydelige tab på den tegnede kapital, er følgelig reguleret i de nationale lovgivninger.

34 Idet artikel 19 i direktiv 2012/30 ikke opstiller nogen specifik forpligtelse for medlemsstaterne i denne henseende, kan den i hovedsagen omhandlede situation ikke bedømmes i forhold til chartrets bestemmelser (jf. i denne retning dom af 10.7.2014, Julián Hernández m.fl., C-198/13, EU:C:2014:2055, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

35 Henset til samtlige disse betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at direktiv 2009/101, og navnlig dets artikel 2 og 6-8, samt direktiv 2012/30, og navnlig dets artikel 19 og 36, skal fortolkes således, at arbejdstagere, som er kreditorer i et aktieselskab som følge af ophævelsen af deres ansættelseskontrakt, ikke på grundlag af disse bestemmelser har ret til ved samme arbejdsret som den, der har kompetence til at påkende søgsmålet om anerkendelse af deres lønkrav, at anlægge et erstatningssøgsmål mod selskabets direktør for at have undladt at indkalde til selskabets generalforsamling til trods for, at selskabet havde lidt betydelige tab, med henblik på, at denne direktør pålægges solidarisk hæftelse for nævnte lønkrav.

Sagsomkostninger

36 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/101/EF af 16. december 2009 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i […] artikel 48, stk. 2, [EF] nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde, og navnlig dets artikel 2 og 6-8, samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/30/EU af 25. oktober 2012 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 54, stk. 2, [TEUF] nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelse af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde, og navnlig dets artikel 19 og 36, skal fortolkes således, at arbejdstagere, som er kreditorer i et aktieselskab som følge af ophævelsen af deres ansættelseskontrakt, ikke på grundlag af disse bestemmelser har ret til ved samme arbejdsret som den, der har kompetence til at påkende søgsmålet om anerkendelse af deres lønkrav, at anlægge et erstatningssøgsmål mod selskabets direktør for at have undladt at indkalde til selskabets generalforsamling til trods for, at selskabet havde lidt betydelige tab, med henblik på, at denne direktør pålægges solidarisk hæftelse for nævnte lønkrav.

Underskrifter